

El 'penedit' de la UCIFA

Recordo com si fos ara el dia que Ramon de Temple Llopis em va trucar per primera vegada. No em va dir des d'on ho feia però de seguida vaig deduir que estava molt lluny. A l'altra punta del món. En converses telefòniques posteriors m'especificà que es trobava a Barranquilla (Colòmbia), que se sentia molt sol i que tenia moltes coses per explicar. Jo no el conceixia abans però la sintonia va ser bona immediatament. Després, a poc a poc, durant setmanes, va anar desgranant la seva història. Forçats per la diferència horària, parlàvem sempre al final de la tarda, quan a la redacció ja no quedava quasi ningú i el silenci s'instaurava a la gran sala plena de màquines d'escriure, papers i telèfons per tot arreu. Per culpa d'ell vaig anar a sopar tard moltes vegades, però sabia que aquella veu que m'arribava des de l'altra banda del mar tenia necessitat de suport moral i també d'una orella atenta. I quasi sense adonar-me'n em vaig convertir en el seu "confessor".

Ramon de Temple estava ficat en una important xarxa de narcotraficants hispano-colombiana que havia desembarcat tones de cocaïna a la costa catalana i a Canàries. Ell sempre es va definir com un "relacions públiques" de la banda, però en els seus informes, el grup antidrogues de la Guàrdia Civil el qualifica de braç dret del *capo* principal. Feia anys que volejava per Colòmbia, havia estat casat amb una *miss* del país i coneixia molta gent inquietant, entre ells a Rodríguez Gacha, anomenat *el Mexicano*, el cap militar del cartell de Medellín. Fill d'una família adinerada de Barcelona, Ramon no va donar mai un pal a l'aigua i estava considerat "l'ovella negra" pels seus pròxims. Durant la seva vida -digna d'un llibre- va rodar pel món i va provar moltes coses, des de fer de professor d'anglès fins a lluitador de lluita lliure, des de treballar com a productor televisiu a organitzar corregudes de toros a la plaça de Medellín o muntar un diari en llengua castellana a Miami. Havia tocat totes les teclades.

Implicat en una operació de desembarcament de 500 quilos de cocaïna a la platja de Cubelles a l'abril de 1990, Ramon de Temple escapa pels pèls de la Guàrdia Civil

que, des del començament, tenia col·locat un confident dins de la xarxa. Són detinguts el cubà Reginaldo Blanco i la seva amant María Arrate. Però la resta de narcotraficants es fan fonedissos. Ramon passa a França i d'allà torna a Colòmbia. Està rabiós amb els seus companys de negoci perquè considera que no han complert les seves promeses i l'han abandonat. Això el decideix a esclafar-ho tot amb un reportatge de denúncia, però després d'investigar la seva situació judicial li proposo tornar a Espanya i explicar-ho tot al jutge. Al final accepta, però no vol saber res de la policia i prefereix posar-se en mans de la Benemèrita "perquè -diu- són més íntegres".

El 5 de juliol de 1990, Ramon de Temple desembarcava a Barajas i era acollit per Doroteo Gómez Porras, un dels agents de la UCIFA més destacats. Poc després seia davant del jutge Carlos Bueren, titular del jutjat central número 1 de l'Audiència Nacional i es convertia en un dels "penedit" més importants del narcotràfic. Té una memòria prodigiosa i les seves declaracions permeten la detenció i processament de més de 20 persones, entre elles Bernardino Torres, un delinqüent de gros calibre o l'advocat penalista Octavi Labarta. La castanya és grossa.

Com a "testimoni protegit", el jutge Bueren posa a Ramon de Temple en mans de la UCIFA. Oficialment, els homes del coronel Quintero l'han de protegir fins el dia del judici, però en realitat el que fan és posar-lo a treballar de nou en el tema de la droga. Aquesta vegada a compte de la Guàrdia Civil. Jo vaig viure aquelles circumstàncies molt de prop. "No et pots imaginar on m'han ficat. Aquesta gent són pitjor que nosaltres, els *narcos* -m'explicava el mateix Ramon quan ens vàiem-. A la UCIFA el que no s'ho fot pel nas es dedica a vendre tot el que pot. No n'hi ha cap de net". Des del principi em va detallar el que passava allà dintre, però per escriure-ho necessitava proves contundents. Mesos després, Ramon va escapar fora del país perquè ja no podia més. I a mi em va tocar anar a buscar-lo i convèncer-lo de nou perquè es convertís en el principal testimoni de càrrec del "cas UCIFA". Però aquesta és una altra història. ■

XAVIER VINADER

"Des del començament, el confident Ramon de Temple sempre em va dir que a la unitat antidroga de la Guàrdia Civil no hi havia cap agent net."